

изтребления и сеч като хипнотизиран. Кой ще му внуши кротост и мир? Кой ще го възпре? Ще миряса, ще се оправи пак светът и горко томува, който си иде мърцина. Гледай си работата ти, зер не е вече партизанлък какъвто беше. . . .

— Не е: прав си, — отвърщаше Драгомир без да го погледне, занят съ подреждане на разтворения си куфар. Синът разбираше стария си баща, който съ мъка го поддържаше въ университета. Последня година му оставаше да завърши, за да го види издигнат на най-високата обществена стълба: лекар! Ще му олекне тогава и едничката му грижа ще остане да изучи малката Славейка, която следваше гимназия въ близкия град. Но настъпиха тревожни дни. Старият председаше трусовете на някакъв страшен вулкан и се ужасяваше при мисълта, че неговият скъп син, зеницата на окото му, ще бъде на кратера. Познава го той, много добре го познава! Ще се развихри бурята и ще го помете, защото Драгомир не може да пълзи. Да го отклони, да го задържи при себе си, да го остави само за една година под предлог, че няма средства? Не, не може, не е дете да го лъже . . . И старият омекваше, разнежваше се и каточели се помиряваше съ всичко.

— Тежки дни, Драго . . .

— Тежки, татко . . . .

— Не зачитат вече за нищо човешкият живот.

— Гражданска война.

— Гражданска, дявол . . . избиват се за кокъл.

— За кокъл се бият, татко — не се избиват.

Човечеството е стигнало един етап на развитие и прави скок на прераждане.

— Стари приказки, — натърти раздражен бащата, — късно си ги научил. Преди минаваха, но